

И тъй Каро стана вече сега вързано на синджиръ куче и това съвсемъ не бѣше шега. Понѣкога той лаеше отъ сутринъ до вечеръ и отъ вечеръ до сутринъ, и щомъ нѣкой минѣше край колибката му, Каро пропѣлзваше по корема си при него, махаше опашка и молѣше и умоляваше да го отвържатъ. Но постепенно той разбра, че нѣма какво да очаква отъ хората. И Каро стана мълчаливъ и затворенъ въ себе си, клечеше въ своята колибка вътре и лежеше тамъ съ полузатворени очи и тжжеше върху злочестината на своето съществуване. Но и това време на скръбъ се свърши и Каро почна да мрази хората. Съ удоволствие би ги изхапалъ той всичкитѣ, но синджира бѣше твърде кжсъ, та той се задоволяваше само да имъ се озжбва и да ги лае; да, той можеше да лае като нѣкой другъ. Той лаеше по младо и старо, той лаеше по всѣка кола и по всѣки пжтникъ. Той лаеше по дъжда и по бурята, лаеше и по месечината, и съ такава яростъ, че цѣлото му тѣло треперѣше. Веднажъ дойде на гости лесничей и доведе съ себе си и Дияна. Дияна бѣ имала толкова кученца, че не можеше да си спомни веднага за тѣхъ, но, когато тѣ се приближеха до нея, тя веднага ги познаваше по нѣкаква особна тѣхна фамилна миризма. Сега тя се приближи, душейки и махайки опашка, при сина си Каро и го погледна съ блестящи отъ радостъ очи, но Каро ѝ се озжби насреща и заръмжа.

„Нема не ме познавашъ?“ питаше Дияна. „Нали азъ съмъ твоята майка?“

„Може и така да е“, — отговаряше Каро, „но това е било толкова отдавна; а сега азъ съмъ вързано куче и ти добре правишъ като стоишъ по-далечко отъ мене, защото азъ хапя!“ И Дияна трѣбваше да се махне, макаръ да се почувствува дълбоко оскърбена.

Сегизъ-тогизъ, на нѣкой голѣмъ празникъ, селянина отвързваше кучето; тогава всѣки пжтъ Каро биваше обхванатъ отъ една луда радостъ, а сетне, когато пакъ го вържеха — отъ такова дълбоко отчаяние, че селянина намѣри за по-добре съвсемъ да не го отвързва вече.

Минаха години. Каро бѣше вече станалъ старо уморено вързано куче, за което никой не се грижеше. Но презъ една светла нощъ, когато той лежеше въ полудремка въ своята колибка, се случи, че погледа му падна върху нѣщо чудно светло, което се издигаше надъ покривитѣ на чифлика. Отпърво той помисли, че това е луната; а той отдавна се бѣше отказалъ да лае по нея: тя бѣше тъй недосегаема. Но сега той видя, че светлото все повече и повече се издигаше, все по-червено ставаше, а следъ туй високи пламъци се из-

дигнаха надъ покрива. Тогава Каро започна да лае, както никога до тогава не бѣше лаялъ. Мина се дълго време, докато нѣкой обърна внимание на това, но Каро вдигаше такъвъ шумъ, щото най-накрая всички наизлезоха отъ кжщи. Въ единъ отъ оборитѣ бѣше избухналъ огънь и скоро всички люде отъ чифлика се разтичаха изъ двора да носятъ вода отъ езерото и да гасятъ огъня. Затекоха се и съседитѣ отведъ на помощъ и къмъ съмване огъня бѣ вече потушенъ.

„Да, да,“ казваше селянина, когато най-сетне той можа да си поотдъхне, „нищо не може да се сравни съ едно върно куче. Днесъ Каро требва да получи двойно едене!“ Но Каро нѣмаше вече нужда отъ никаква храна. Искри отъ пожара бѣха паднали върху колибката му и бѣха я подпалили и Каро лежеше сега мъртавъ до синджира си.

„Тогава поне да му направимъ едно почетно погребение“, рече селянина. Каро биде погребанъ предъ портата на чифлика. Надъ гроба му натрупаха камъни и на най-голѣмия се четѣше: „Тукъ почива кучето пазачъ Каро, което съ лаенето си спаси чифлика Итермара при пожара на 6-й априлъ 1860 г. Благодарни приятели му издигнаха тоя паметникъ“.

Като че това можеше да бжде нѣкаква утѣха!

Да, това бѣше историята на Каро.

* * *

Вилхелмъ бѣше името на младия студентъ, който си бѣше избралъ измежду Диянитѣ кучета малкия Хекторъ, който той искаше да отгледа за птичаръ.

Вилхелмъ бѣ напусналъ учението, бѣше станалъ лесничей и живѣеше сега въ гората. „Когато човѣкъ има да избира между книгитѣ и волната Божия природа, кой би се по-двоумилъ?“ си мислеше Вилхелмъ и се чувствуваше много щастливъ въ своята лесничейска кжщика въ гората. Вилхелмъ обичаше лова, а Хекторъ още много младъ доказа, че е достоенъ синъ на майка си. Когато дойде есеньта съсъ своитѣ ясни студени утрини, Хекторъ още въ сѣня си усещаше, че днешния день ще бжде добъръ за ловъ, и едва господаря му бѣ подалъ единия кракъ отъ леглото си и кучето бѣше вече будно, дигна глава и нетърпеливо взе да следи всѣко движение на господаря си. Вилхелмъ сне пушката отъ стената и докато си приготвяше барутъ и съчми и завръзваше чантата съ провизии, Хекторъ вече не можеше никакъ да се стърпи да не лае. Той гонѣше, лаейки тихичко, по пода наоколо, докато най-сетне господаря му отвори вратата. Хекторъ изхвър-